

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf. 67/2015/14. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. február hó 25. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az emberölés büntette miatt Az I. r. vádlott és társa ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. január hó 19. napján kihirdetett 14.B.892/2014/9. számú ítéletét Az I. rendű és A II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év január hó 19. napján kihirdetett 14.B.892/2014/9. számú ítéletével Az I. r. és A II. r. vádlottat emberölés büntette [Btk. 160. § (1), (2) bekezdés d) pont] miatt egyaránt 5 - 5 év fegyházbüntetésre és 5 - 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy mindkét vádlott a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Határozott a bűnügyi költség egyetemleges viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét vádlott az ok megjelölése nélkül, védőjük elsődlegesen felmentés, másodsorban a jogi minősítés megváltoztatása, harmadsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.146/2015/1. számú átiratában a megalapozott tényállás alapján a vádlottak bűnösségére levont következtetést okszerűnek, a cselekmények minősítését törvényesnek tartotta, azonban a kiszabott büntetést eltúlzottan enyhének, továbbá a feltételes szabadságra bocsátást érintő rendelkezést indokolatlanul kedvezőnek vélte. Álláspontja szerint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségének a meghatározása nem ütközik súlyosítási tilalomba, így nincs akadálya a másodfokú eljárásban a feltételes szabadságra bocsátásról szóló

rendelkezés megváltoztatásának. A kifejtettek alapján a büntetés fele részének letöltése helyett kétharmad részének letöltését követő feltételes szabadságra bocsátás alkalmazására, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A védő jogorvoslatának írásban előterjesztett indokolásában a bejelentett fellebbezését elsődlegesen felmentés, másodlagosan felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, harmadsorban az eljárás lefolytatására lényeges hatással bíró eljárási szabálysértés okán az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn.

Álláspontja szerint a terheltek cselekménye és a haláleset között az okozati összefüggés feltárása elmaradt, ezért sem a gondatlanságból, sem a szándékosan elkövetett emberölés bűncselekménye nem állapítható meg a terheltek terhére. Utalt a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a sértett megölésére irányuló egyenes, illetve eshetőleges szándék hiányára. Nézete szerint sem az érzelmi sem az akarat oldalhoz tartozó cselekmény elemekből nem vonható le a sértett megölésére irányuló egyenes vagy eshetőleges szándék. Ugyanígy álláspontja szerint a hanyag, illetve a tudatos gondatlanság esete sem róható védeneci terhére.

Kiemelte, hogy az eljárás során nem vizsgálták az eljáró hatóságok azt a körülményt, hogy mi motiválhatta egy ilyen súlyos bűncselekmény elkövetését. A kérdésre azt a választ adta, hogy ilyen indok nem tárható fel, tehát az elsőfokú bíróság által megállapított bűncselekmény célzat és motívum nélkül maradt.

Utalt az egészségügyi önrendelkezési, valamint az ellátás visszautasításához fűződő jogra, továbbá az ehhez kapcsolódó joggyakorlatra.

Kifejtette, hogy a bűncselekmény kizárólag szándékosan valósítható meg, ezért a cselekmény megállapításához az is szükséges, hogy az elkövető felismerje, a passzív alany sérült, vagy élete, testi épsége közvetlen veszélybe került, és e felismerés ellenére mulasztja el a segítségnyújtást. Hangsúlyozta, hogy védeneci felelősségének megítélése során különös jelentőség tulajdonítható annak, hogy védeneci laikusnak tekinthetők. A beadvány további részeiben részletezte az ügyben beszerzett adatokat, idézte a tanúvallomásokat, amelyek a sértettnek az orvosi ellátás, gyógykezelés igénybevételének elutasítására vonatkoztak. Hangsúlyozta, hogy a sértett a halálát megelőző napokban még érdemi kommunikációra képes volt hozzátartozóival. Aláhúzta, noha a sértett a halálát megelőző hetekben már rohamosan hanyatló állapotban volt, ezzel együtt sem adható szakértői cáfolata annak a vádlotti állításnak, mely szerint a sértett életének utolsó napjaiban még képes volt a kommunikációra, térben, időben orientált volt, és betegségtudata is kielégítő volt. Nézete szerint a szakértői vélemény nem adott választ arra, hogy milyen orvos-szakmai előírások,

belső szabályzatok vagy protokollok vonatkoztak az életfenntartó, vagy életmentő beavatkozás visszautasítása esetén a beteg tájékoztatására, a nyilatkoztatásával kapcsolatos eljárásra. Kiemelte a házi orvos kötelezettségeit az orvosi kezelés visszautasítása körében. Álláspontja szerint a sértett házi orvosa terhére szakmai szabályszegés állapítható meg, mivel nem merült fel adat arra nézve, hogy a beteg szabályszerű nyilatkozatot tett volna a gyógykezelés visszautasításáról és a visszautasítás tényét az orvos rögzítette volna az egészségügyi dokumentációban. Ezzel együtt sem tartotta bizonyíthatónak azt, hogy a kórlefolyás a szabályok betartásával másképp alakult volna, ugyanis nem bizonyítható, hogy a beteg kórházba kerülését megelőzően ne rendelkezett volna belátási, illetve cselekvőképességgel. Álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a sértett mikor került közvetlen életveszélyes állapotba a halálát okozó felfekvések, illetve az azok által kiváltott septicus következmény folytán. A vádlottak a sértett helyzetének hanyatlását észlelték, ezért 2011. október, november és december hónapokban megjelentek a házi orvosnál, akitől segítséget kértek hozzátartozójuk állapotának rendezése végett. Nézete szerint a sértett halálának bekövetkezése az eleve halálos betegség okából a kifogástalan ápolás mellett is csak elodázható lett volna. Okszerűtlennek tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy a felfekvésekből eredő bőrelhalások, fekélyek miatt kialakult vérmérgezés daganatos megbetegedés hiányában is a sértett halálát eredményezte volna. Álláspontja szerint a daganatos betegség miatt került a sértett olyan állapotba, hogy az ágyból nem tudott felkelni, ezért ésszerűtlennek tartotta azt a megállapítást, hogy a sértett daganatos megbetegedés hiányában is belehalt volna a felfekvések okozta vérmérgezésbe. Ilyen betegség hiányában ugyanis ágyhoz kötöttség fel sem merült volna.

A nyilvános ülésen a védő továbbra is hiányolta az orvos felelősségére vonatkozó részletek feltárását. Utalt az egészségügyi törvényre az ellátás visszautasításának jogosultságára, amelyet indokoltnak tartott védenői ügyében is vizsgálni. Felvetette az emberölés, valamint a gondozás elmulasztásának elhatárolási kérdését, e körben több eseti döntést jelölt meg. Kifejtette, hogy a különös kegyetlen elkövetési módnak is fokozatai vannak. A tevőleges sérülés-okozással való elkövetési mód más megítélés alá esik, mint a szóban forgó ügyben szereplő.

Az I. r. vádlott azt hangoztatta a nyilvános ülésen, hogy ő a sértettet kórházba kívánta szállíttatni, azonban az orvos téves tájékoztatást adott, ezért maradt el a sértett egészségügyi intézménybe juttatása. A II. r. vádlott is a házi orvos mulasztására utalt, aki nem nyilatkoztatta meg a sértettet arról, hogy ő kezelést nem kíván igénybe venni.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezéseket nem találta alaposnak.

A jogorvoslattal megtámadott határozatot az ítélőtábla a Be. 348. § (1) értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során feltárta azokat a bizonyítékokat, amelyek a tényállás megfelelő felderítéséhez szükségesek voltak. A bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével színvonalasan adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlottak védekezése elvetésének indokairól. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az hiánytalan, teljes körűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az I. r. vádlott mindössze a tárgyaláson, a II. r. vádlott az eljárás folyamán mindvégig tagadta a bűncselekmény elkövetését. Védekezésük több irányú volt, részben azt állították, hogy gondozási kötelezettségüknek eleget tettek, a sértett vallásos meggyőződésből, illetve félelemből utasította el az orvosi kezelést, közte a kórházi gyógykezelést, a műtéti beavatkozást. Azzal is védekeztek, hogy az orvos adott nekik téves tájékoztatást arról, hogy a sértettet nem lehet akarata ellenére kórházba szállíttatni.

A házi orvos dr. B.I.A.a vádlottak védekezését részben támasztotta alá. Megerősítette azt a előadásukat, hogy a sértett a kezelésekre nem egyezett bele. Vitatta azonban, hogy a vádlottak a sértett állapotáról, és a kórházi ellátás szükségességéről őt pontosan és időről időre tájékoztatták volna. A tanú állítása szerint az I. r. vádlott bár 2012. második felében háromszor járt nála, de saját ügye miatt, amikor is az I. r. vádlott a sértett kezelésekre való beleegyezésének változatlan hiányára utalt. Szükséges a vádlottak védekezésével összefüggésben azt hangsúlyozni, hogy a házi orvos esetleges mulasztása sem mentesíti a vádlottakat a gondozási kötelezettség teljesítése alól, illetve mulasztásukat nem menti a házi orvos tájékoztatási kötelezettségének nem kellő teljesítése.

A sértettre találás körülményeiről, a sértett és környezete higiéniai helyzetéről nemcsak B.I.A. házi orvos, hanem a mentőorvos Hné és a mentőápoló, M.G. is szemléletesen, élethűen számolt be. A tanúk vallomása cáfolta a vádlottak védekezését a sértett ellátásra, gondozására nézve. E

vallomásokból az volt leszűrhető, hogy a sértett ellátása, gondozása hosszabb időre, több hétre, hónapra visszamenőleg nem volt kielégítő, ezzel ellentétesen példa nélküliesen elhanyagolt volt.

Az elsőfokú bíróság a releváns kérdésekről részletesen kihallgatta az ügyben eljáró orvosszakértőket (dr. M.M. és dr. J. M.), ami nagy fokban hozzásegített a tényállás teljes körű felderítéséhez, a jogilag releváns tények megállapításához, a halál oka, az oda vezető okfolyamat feltárásához, a sértett szenvedésének megállapításához. A szakértők maguk is nyilatkoztak a gondozás elmaradásáról. Kifejtették, hogy a felfekvések kezelés nélkül maradtak, a sértett higiéniai körülményei az ellátás hiányára utaltak, az ágynemű, a szoba tisztasági körülményei elégtelenek voltak. Mindezek a vádlottak tűrhetetlenül mulasztó magatartását igazolták.

Az orvos szakértők megállapítása szerint a szepszis nem közvetlenül a daganatos betegség következményeként alakult ki, hanem a bőr fekélyes elhalása és a szakszerű ellátástól való megfosztás miatt. A szakvélemény szerint a sértett halálának adott időpontban és módon való bekövetkezése oksági kapcsolatban állt a gondozás, ápolás elmaradásával. A gondozás, ápolás elégtelensége ugyanis felfekvések bőrelhalásokat idézett elő, ami általános testi fertőződéshez vezetett, septicus állapot létrejöttét idézte elő. A súlyos felfekvések kialakulásához pedig nem napokra, hanem hetekre volt szükség, melyet a hozzátartozóknak is észlelniük kellett. A vádlottaknak tapasztalniuk kellett a sértett orvosi segítségnyújtást szükségessé tevő állapot romlását. Az ápolási teendők elmulasztása tehát kétséget kizáróan megállapítható volt.

A vádlottak mulasztása pedig siettetett a kórlefolyást, az gyorsabban vezetett a sértett halálához. A felfekvések napokkal a kórházba szállítást megelőzően általános testi fertőződéshez, és vérmérgezés kialakulásához vezettek. *A vérmérgezés a daganatos betegség hiánya esetén is a sértett halálát eredményezte volna. A vérmérgezés tehát okozati összefüggésben állt az ápolási, gondozási kötelezettség elmulasztásával és a felfekvések bőrelhalások, fekélyek kialakulásával.*

A fenti megállapítások alapján alaptalan volt a védőnek az okozati összefüggés fennállását kétségbe vonó érvelése.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság a védőnek az orvosi ellátás, illetve a kórházi kezelés visszautasítása körében elfoglalt, a vádlottak felelősségét mentő álláspontjával. Az ellátás visszautasításának jogáról az 1997. évi CLIV. törvény 20. §-a tartalmaz előírásokat. A 20. § (1)

bekezdése szerint kizárólag cselekvőképes beteget illeti meg az ellátás visszautasításának joga. A (2) bekezdés szerint azonban a beteg az egészségi állapotát súlyosan vagy maradandó módon érintő károsodás esetén az ellátást csak közokiratban vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban utasíthatja vissza. A 21. § (1) bekezdés pedig arról rendelkezik, hogy a cselekvőképtelen beteg a 20. § (2) bekezdés szerinti ellátást, tehát amelynek elmaradása esetén az egészségi állapotában súlyos, vagy maradandó károsodás következne be, nem utasíthatja vissza.

Az egészségügyi törvény rendelkezései szerint tehát az ellátás visszautasításának joga kizárólag a cselekvőképes beteget illeti meg, amelyről szóló nyilatkozatot írásban megfelelő formai előírások betartásával lehet megtenni. Az egészségügyről szóló törvénynek további lényeges rendelkezése az, hogy a cselekvőképtelen beteg nem jogosult olyan ellátás visszautasítására, amelynek elmaradása állapotának súlyos és visszafordíthatatlan károsodását eredményezi.

A szóban forgó ügyben a sértett még cselekvőképessége birtokában írásban nem nyilatkozott az ellátás visszautasításáról. A vádlottak büntetőjogi felelőssége szempontjából nem bírt jelentőséggel a halála előtt hetekkel korábban cselekvőképtelen állapotba került sértettnek az orvosi ellátást, gyógykezelést szóban elutasító magatartása. E körben tehát a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, és nem értett egyet a védőnek ezzel ellentétes, a sértett cselekvőképességének fennállását hangsúlyozó érvelésével, mivel az szemben állt az orvosszakértő véleményében szereplő megállapításokkal.

A kifejtetteknek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt bizonyítékokkal összhangban, mindenben megfelelő módon következtetett a vádlottak büntetőjogi felelősségére, és cselekményük minősítése is megfelelt az anyagi büntetőjogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul, szakszerűen, a bírói gyakorlatnak mindenben megfelelő módon vizsgálta az emberölés mulasztásos formájának kritériumait. Hiánytalanul tárta fel a halálhoz vezető okfolyamatot, amely az elkövetők magatartásától függetlenül indult meg. Helyesen utalt az oksági folyamatnak az elkövetők általi felismerésére, továbbá a közeli rokoni kapcsolaton alapuló elhárítási kötelezettség fennállására. Végül kifogástalanul állapította meg a mulasztás és a halálos eredmény közötti okozati összefüggés fennállását. A jogesetekkel is alátámasztott helyes és hiánytalan jogi érvekkel alátámasztott minősítéssel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

A védő által felvetett gondozási kötelezettség elmulasztása (Btk. 167. §) és a mulasztással elkövetett emberölés elhatárolási szempontjaival kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőkre kíván utalni. Mindkét bűncselekmény passzív alanya az állapotánál vagy idős koránál fogva önmagáról gondoskodni nem képes személy. Mindkét bűncselekmény elkövetési magatartása passzív magatartással, szándékos mulasztással valósul meg. A két cselekmény között alapvető különbséget az jelenti, hogy amíg a gondozási kötelezettség elmulasztásának eredménye a gondozásra szoruló személy életének, egészségének vagy testi épségének a veszélyeztetésével jár, addig a passzív magatartással elkövetett emberölés esetén az elkövető tudata átfogja, hogy az egészségi állapotánál fogva önmagáról gondoskodni nem tudó személy gyógykezelésének elmulasztása a halálos eredmény reális lehetőségét teremti meg és e következményt kívánja vagy ebbe belenyugszik (BH316.1982.)

A szándékos emberölés mulasztással akkor valósul meg, ha az elkövető magatartásától függetlenül megindul egy, a sértet halála irányába mutató okfolyamat, amelyet az elkövető felismer, annak kifejlődését azonban annak ellenére sem akadályozza meg, hogy erre reális lehetősége volna.

A jogirodalom és a több évtized óta következetes ítélkezési gyakorlat szerint a mulasztással elkövetett szándékos emberölés alanya csak olyan személy lehet, akinek jogszabályon, vagy szerződésen alapuló jogi kötelezettsége az aktív magatartás tanúsítása, amely alkalmas a halálos eredmény bekövetkezésének elhárítására. Ilyen jogi kötelezettséget ír elő az elkövetés idején hatályos A házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény törvény (Csjt.) 61. § (1) bekezdése a leszármazók számára, illetve a Csjt. 32.§ (3) bekezdése a házastárs számára mégpedig tartási kötelezettség formájában, melynek részét képezi a gondozási kötelezettség. A Csjt. 65. § (2) bekezdése szerint a tartási kötelezettség kiterjed az öregkoránál fogva, vagy egyébként is tehetetlen és gondozásra szoruló rokonnal kapcsolatos gondozás költségeire, illetve az ezzel kapcsolatos szolgáltatásokra. A tartási kötelezettségnek tehát része a gondozási kötelezettség is.

A fentiekből levezethető, hogy mindkét vádlott, az egyik mint a sértett fia, a másik mint annak házastársa a mulasztással elkövetett emberölés alanya volt tekintettel arra is, hogy mindketten életvitelszerűen közös lakásban éltek a sértettel. A vádlottak nem csupán a segítség nyújtás elmulasztásánál irányadó mindenkit terhelő erkölcsi normákon nyugvó kötelezettségüket, hanem ezen felül jogszabályon alapuló kötelezettségüket mulasztották el.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a védőnek az okozati összefüggés hiányára utaló érvelésével. A sértett halálának ugyanis adott időpontban és módon való bekövetkezése oksági kapcsolatban állt a gondozás, ápolás elmaradásával. A gondozás, ápolás elégtelensége felfekvéses bőrelhalásokat idézett elő, ami általános testi fertőződés, septicus állapot létrejötté útján vezetett a sértett halálához.

Szükséges azt hangsúlyozni, hogy az ápolási, gondozási kötelezettség otthoni körülmények között is elvégezhető lett volna, ugyanis léteznek az ellátásnak olyan otthon igénybe vehető nem orvosi formái, amelynek segítségével egészségügyi ellátáson kívüli körülmények között is biztosítható az arra rá szoruló személy ápolása.

Miután a vádlottak az orvosi segítség igénybevételének meghiúsításával elmulasztották a családjogi normán alapuló kötelezettségük teljesítését, mellyel okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezett, megvalósították a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő emberölés büntetét. Mindkét vádlott tisztában volt azzal, hogy sértett megfelelő gondozásának, ápolásának elmulasztása elháríthatatlanul vezet a halálos eredményhez, amely iránt közömbösek maradtak, tehát abba belenyugodva, eshetőleges szándékkal valósították meg a bűncselekményt.

Egyetértett a másodfokú bíróság a cselekmény különös kegyetlenséggel történt minősített esetének megállapításával, az e körben kifejtett elsőfokú érvelés megfelelt az irányadó bírói gyakorlatnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket hiánytalanul vette számba és az enyhítő szakasz alkalmazásával, annak teljes kimerítésével a minimális tartamú szabadságvesztést szabta ki mindkét vádlottal szemben. Ezen túlmenő kedvezményben is részesítette őket azzal, hogy a szabadságvesztés fele részének kitöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről is határozott. Ennek a mellőzésére tett indítványt a Fellebbviteli Főügyészség.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában ez a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés nem módosítható. A Btk. 38. §-ában foglaltak szerint a feltételes szabadságra bocsátásnak kétféle lehetősége nyert szabályozást; a (2) bekezdés alapján a büntetés kétharmad, illetve háromnegyed részének letöltése utáni, míg a (3)

bekezdés alapján a fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátásról lehet határozni. Mindkét bekezdés az elbírálás körébe tartozó kérdést taglalja. A 4/2013. évi BK. vélemény szerint a feltételes szabadságra bocsátás olyan kérdés, amelyet a bíróság a cselekmény elbírálása körében vizsgál, és amely a jogszabályi változása folytán „alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására”. A feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést a bíróság utóbb csak bizonyos esetekben módosíthatja: a Be. 557. § (1) alapján erre csak akkor van mód, ha ezzel kapcsolatban az eljáró bíróság nem a törvénynek megfelelően rendelkezett. Jelen esetben például akkor, ha öt évet meghaladó szabadságvesztés mellett döntött volna a vádlott feles feltételes szabadságra bocsátásról. A szóban forgó ügyben azonban nem erről, a jogerős ítélet akár hivatalból is módosítható esetéről van szó, hanem olyan, az elbírálás körébe tartozó kérdésről, amely ügyészi fellebbezés hiányában nem változtatható meg a vádlottak terhére. Ennek az az indoka, hogy a Be. 354. § (1) bekezdése alapján a vádlott büntetését csak akkor lehet súlyosítani, ha a terhére fellebbezést jelentettek be. A súlyosítási tilalom ezen általános szabálya mellett kétség kívül nem sorolja fel a törvény a (4) bekezdés a-g) pontjában a feltételes szabadság kedvezőtlenebb megállapítását tiltó esetet, s valóban lehetséges olyan jogszabálysértés, amelyet a másodfokú bíróságnak ügyészi fellebbezés hiányában is indokolt orvosolni az ezzel kapcsolatos rendelkezés szigorításával, adott esetben akár e kedvezmény kizárásával.

Jelen esetben azonban nem került sor a feltételes kedvezmény törvénysértő alkalmazására. Ahogyan ezt az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában rögzítette, a feles kedvezményt a Btk. 38. § (3) bekezdése alapján, a büntetés céljának vizsgálata keretében alkalmazta (23. oldal 1. bekezdés). E szövegezésből is arra vonható következtetés, hogy a büntetés kiszabása körében, a vádlottakkal szemben alkalmazott jogkövetkezmény elsőfokú bíróság által értékelt indokai alapján került sor a feltételes kedvezmény legelőnyösebb alkalmazására. Ennek tartalmi vizsgálatára csak ügyészi jogorvoslat bejelentése esetén kerülhetne sor a másodfokú eljárásban. Az előbbi rendelkezés módosítására ügyészi fellebbezés hiányában a súlyosítási tilalomnak a Be. 354. § (1) bekezdése szerinti, előbb ismertetett szabálya megsértése nélkül nem volt törvényes lehetősége a másodfokú bíróságnak, ezért nem adott helyt a fellebbezési főügyesség indítványának.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság egyik vádlott esetében sem látott lehetőséget a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés ügyészi fellebbezés hiányában történő megváltoztatására.

A fent írtak alapján a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) alapján az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel egyéb rendelkezései is törvényesek voltak, helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. február hó 25. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s. k.

dr. Halász Etelka s. k.

dr. Sebe Mária s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.892/2014/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.67/2015/14. számú végzése folytán mindkét vádlottal szemben 2016. év február hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. február 25.

. Hrabovszki Zoltán s. k.

a tanács elnök

A kiadmány hitelül:

Golarics Sándorné

bíróági ügyintéző